

Arrest

nr. 346 703 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van een e-mail van een terugkeercoach van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt op 1 maart 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal en ontvangt op dezelfde dag een beslissing tot terughouding (bijlage 11). Verzoeker tekent geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing.

1.2. Op 1 maart 2026 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.3. Op 18 maart 2026 verzoekt verzoeker om internationale bescherming. Op 23 april 2026 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 8 mei 2026 wordt verzoeker door de terugkeercoach van de DVZ via e-mail op de hoogte gesteld van zijn vlucht naar Tunis (Tunesië). Deze mededeling vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Om ontvankelijk te zijn, moet een beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Een uitvoerbare beslissing is de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (*cf.* RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603). Te dezen wordt de rechtstoestand van verzoeker niet gewijzigd door de mededeling door een ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van de datum waarop een teruggrijping is voorzien. Deze mededeling kan niet worden beschouwd als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt. De e-mail van 8 mei 2026 waarbij verzoeker ervan op de hoogte wordt gebracht dat hij op 11 mei 2026 zal worden teruggedreven betreft immers niet meer dan een mededeling die de uitvoering betreft van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) van 1 maart 2026, die reeds op diezelfde datum gepaard ging met een maatregel van vasthouding, waardoor de tenuitvoerlegging van de teruggrijpingsmaatregel op dat ogenblik reeds imminent was.

Het betoog van verzoeker, met verwijzing naar het arrest *K.P. t. België* van 8 januari 2026 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat hij schriftelijk moet worden op de hoogte gesteld van het land waarnaar hij zou worden teruggestuurd in een akte waartegen een rechtsmiddel open staat, is *in casu* niet dienstig nu in de beslissing tot teruggrijping van 1 maart 2026 duidelijk kan worden gelezen dat verzoeker zal worden teruggedreven naar Tunis (Tunesië) en deze beslissing vatbaar was voor een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad. Dat verzoeker van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, doet daaraan geen afbreuk en maakt niet dat hem heden een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontnomen. Verder kan nergens in de Vreemdelingenwet worden gelezen dat verwerende partij na het afsluiten van een verzoek om internationale bescherming de situatie dient te heronderzoeken en een nieuwe beslissing tot teruggrijping moet nemen. Dat dit een vaste praktijk zou zijn van de DVZ betreft een louter bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en niet kan blijken uit de omstandigheid dat op 12 maart 2026 ten aanzien van een andere vreemdeling een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) werd genomen (stukkenbundel verzoeker, stuk 14). Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij de situatie van zijn zieke vrouw en kinderen niet reeds kon aanvoeren tegen de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) van 1 maart 2026. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 328 471 van 18 juni 2025 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de akte die verzoeker wenst te bestrijden geen aanvechtbare rechtshandeling bevat.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN